

24. שקדו והתפללו

באיזו תכיפות נאמר ביטוי זה של בן-האלהים כעצה ואזהרה הניתנות מרצון-טוב, ואולם לא היועץ ולא מקבל העצה אינם משקיעים כל מאמץ להרהר, מה היא בעצם משמעותן של מלים אלו. מה יש להבין ב"תפילה", זאת יודע כל אדם, או נכון יותר, הוא מאמין שהוא יודע, ואולם למעשה אינו יודע. גם את מהות השקידה הוא סבור שהבין במדויק, ועל-אף-זאת, הוא מרוחק ממנה מרחק רב.

"שקדו והתפללו" הינו השתקפותה בתמונה של התזכורת לערנותה ויכולתה של בינת-הלב, דהיינו לפעילות הרוח!

רוח במובנה האמיתי, לא זו הנתפשת כפעילות מוחית; אלא אופן-ביטוייה של רוח-האדם החיה, היא בלבד הינה בינת-הלב.

בשום מקום אחר לא מפעילה הרוח את האדם, את גרעין-המקור שלו, זה שהתעצב לכדי ה"אני" האמיתי במהלך הנדודים בבריאה המאוחרת.

"שקדו והתפללו" משמעו על-כן דרישה לעידון וחיזוק יכולתה של בינת-הלב באדם-הארצי, ומשמעותה של דרישה זו זהה להחייאת-הרוח, שהיא היחידה בעלת ערך-נצחי באדם, ומסוגלת לחזור אל גן-העדן, אל הבריאה-הראשונית שממנה יצא.

הוא חייב לחזור לשם, בין אם בשל ומודע לעצמו, או שאיבד שוב את מודעותו, כ"אני" חי המבקש את האור, שהפך לשימושי עבור הבריאה, או כ"אני" מת ומרוטש, שהיה חסר כל שימוש עבורה.

אזהרתו של בן-האלוהים "שקדו והתפללו" היא על-כן אחת מן האזהרות החמורות ביותר שהותיר אחריו ליושבי-הארץ.

ובה בעת הריהי בגדר אזהרה מאיימת, שעליהם להתקיים בבריאה בצורה מועילה, כדי שלא יגררו אחריהם פעולה של הרשעה על-פי חוקי-האל הפועלים מעצמם בבריאה.

הביטו באישה!

היא ניחנה ברכות בינת-הלב, כטוב-העליון של הנשיות, שאף אחד מן הברואים לא יכול להגיע עדיה.

לכן ניתן לדבר רק על הנשיות האצילה בבריאה זו, משום שהנשיות נושאת בתוכה את המתנות העוצמתיות ביותר להגשמת כל הטוב. ואולם לכן גם מונחת על כתפי-האישה האחריות הגדולה ביותר.

מסיבה זו קיבעו לוציפר וכל הנמנים עמו את מטרתם העיקרית באישה, כדי להכפיף באמצעותה את הבריאה כולה לכוחו.

ואצל האישה בבריאה-המאוחרת, למרבה הצער, מצא לוציפר קרקע קלת-דעת בלבד.

בעיניים-פקוחות היא עפה לקראתו והרעילה במאפייניה את הבריאה-המאוחרת כולה, באמצעות הפיכת מושגים טהורים לתמונות-מראה מעוותות, שמשכו אליהן בלבול בקרב כל רוחות-האנוש.

פריחתה הטהורה של הנשיות האצילה, ככתר-הבריאה-המאוחרת, הפחיתה עצמה במהירות, עקב השפעת הפיתויים הללו, לכדי צמח רעיל שצבעיו הבוהקים וריחו המפתה, מושכים עין-כל אל המקום בו הוא משגשג, הביצה, שרכותה המחניקה משקעת ומטביעה את כל אלו שנמשכו אליה.

אבוי לאותה אישה!

שלה ניתנו הערכים-הגבוהים ביותר, ועשתה בהם שימוש שגוי, וכעת תהיה היא הראשונה שבה תפגע חרבו של הצדק-האלוהי, אם לא תקבל על עצמה, היא עם גמישות בינת-לבה הרוחנית, לצאת ראשונה אל נתיב-העלייה הנדרש מן האנושות על-פני-האדמה, לעלות מתוך חורבות המבנה השקרי של המונחים המעוותים, המבנה שהוקם אך ורק בכוח לחשו של לוציפר.

במקום לשאוף לקשט עצמה בפריחתו הלבנה של הטוהר האציל, הנקבה הארצית בחרה להשתוקק להנאות הגוף וההבלים, שמצאו את מגרש המשחקים המועדף עליהם בטיפוח חיי-חברה מעוותים.

היא חשה שקישוטיה האמיתיים של הנשיות אבדו לה, ופנתה במצוקתה לאחוז בתחליף שהוצע לה על-ידי האופל, תוך שהיא מציעה את קסמיה הגופניים למכירה ונוהה אחר גחמות האופנה הטפשיות, שגררו אותה עמוק אף יותר, תוך שהיא מושכת אחריה גם את הגברים, באמצעות חיזוק דחפיהם. כל אלו מן ההכרח היה שימנעו את התפתחותה הרוחנית.

אולם בכך הטמינה בתוך עצמה את הזרע, אשר יוליכה כעת ביום-הדין ההכרחי, מכוח פעולות-הגומלין, אל הקריסה, שכן הפכה לפרי-הבאושים של הבריאה הזו כאשר לא עלה בידה לעמוד איתנה אל מול סערות-הטיהור המתרגשות ובאות.

אל לו לזה המבקש לאחוז בהצלה מן המצוקה לזהם את ידיו בקרב המשתתפים בהבלי הערצת-האלילים, בגאווה ובתשוקה לתענוגות.

הניחו להם לשקוע ודחו אותם, אין בהם כל ערך בו ניתן יהיה להשתמש בבנייה החדשה המובטחת.

הם אינם רואים את הגיחוך והריקנות שבמעשיהם.

צחוקם ולעגם כלפי המעטים המבקשים עדיין לשמר בפני עצמם את צניעותה וטהורה של הנשיות, שלא התירו את הריסתו של הקישוט היפה ביותר בנערה ובאשה, רגש הענווה העדין, גיחוך זה יהפוך כעת לזעקות כאב ואז יידום!

האשה בבריאה-המאוחרת מהווה את חוד-החנית הודות ליכולות הגבוהות שקיבלה.

כעת עליה ליתן דין-וחשבון על מה שעשתה עמן עד-כה.

ועל-כך אין כל מחילה!

לא ניתן לחזור אחורה ולעקוף זאת; שכן הגיעה העת.

על כולם היה לחשוב על-כך ולדעת, שדעתם אינה יכולה לגבור על רצון-הברזל של האל, שבו שוכן רק הטוהר, צלול כגביש קריסטל.

—

אולם אשת-העתיד, שהצליחה להינצל הודות לערכיה מתקופת השיממון של סדום ועמורה בימינו, ואשר תיוולד מחדש, היא תביא סוף-סוף את הנשיות אל הפריחה שאליה יוכלו כולם להתקרב רק ביראת-כבוד טהורה של צניעות מקודשת.

היא תהיה האישה החיה על-פי רצון-האל, דהיינו, זו הניצבת בבריאה כך, שתיחשב ככתר-הזוהר, שהיא יכולה ואמורה להיות, מציפה את כל עבריה ברטט המגיע מן הרום-המואר ומעבירה אותו הלאה בלא להעכירו, באמצעות יכולותיה הטמונות בעדנתה של בינת-הלב הנשית.

מילתו של בן-האלוהים:

”שקדו והתפללו” תתגשם בכל אישה בעתיד, כפי שאמורה היתה להתגשם בכל אישה בהווה; שכן השקידה המתמשכת ביותר והתפילה היפה ביותר שוכנות ברטט בינת-הלב הנשית, כאשר היא שואפת לעבר הטוהר והאור!

רטט כזה יוצר חוויה של אושר מלא בהודיה!

וכך אמורה התפילה להיות!

ויחד עם זאת, הרטט הזה טומן בחובו את העמידה על המשמר, את השקידה והערנות!

שכן כל כיעור המבקש להתקרב וכל רצון אפל יזוהו ויתגלו על-ידי רטט התחושה המעודנת עוד קודם שילבשו צורה במחשבה, וקל יהיה לנקבה להגן על עצמה במועד ובכל-עת, אם לא רצתה בהם היא עצמה מלכתחילה.

ועל-אף עידונו של הרטט הזה, חבוי בו כוח המסוגל לשנות את צורתם של כל הדברים בבריאה.

אין דבר העומד בפניו; שכן כוח זה נושא עמו אור, ובכך אף חיים!

זאת ידע לוציפר היטב!

ולכן פנה בניסיונותיו ותקיפותיו בעיקר כלפי הנשיות באשר היא!

הוא ידע שמעשיו יעלו בידיו אם רק יצליח לכבוש את האישה. ולמרבה הצער, צלח הדבר בידו, כפי שיכול כיום כל אחד לראות, להיכן שרק יתבונן!

בראש ובראשונה פונה על-כן קריאתו של האור שוב אל האישה!

היא חייבת כעת לזהות לאיזה עומק הידרדרה.

חייבת, אם... יניחו לה ההבלים לעשות כן.

אולם מלכודת זו של לוציפר לוכדת בציפורניה כל דבר נשי, בחוזקה כה רבה עד שאינה יכולה לזהות עוד את האור, או שאינה רוצה בכך יותר!

אינה רוצה, משום שהאשה המודרנית של היום אינה מסוגלת להיפרד מפלירטוטיה קלי-הדעת, אף שחשה כבר את האופל בתוכה ואת אשר איבדה בעקבותיו.

היא אף יודעת זאת בבירור!

וכדי לעמעם את תחושת הידיעה הזו, הזהה לידיעה עצמה, היא רצה כסומא באפלה אל זרועותיה של הנלעגות הבאה, להידמות לגבר בעבודתה ובכל מהותה!

במקום לשוב אל הנשיות האמיתית, אל הנכס יקר-הערך ביותר בבריאה כולה!

ובכך גם אל המשימה שנקבעה עבורה על-ידי האור!

היא זו הגוזלת מן הזכר את כל האציל שבו וכך אף מונעת את פריחתה של הגבריות האצילה. במקום שבו אין הגבר יכול להביט אל עבר האישה במלוא נשיותה, אף אומה, אף עם, לא יוכלו לפרוח ולשגשג. רק נשיות אמיתית וטהורה יכולה להוביל ולהניע את הגבר למעשים גדולים. ולא בכל דרך אחרת.

זהו מקצועה של האישה בבריאה על פי רצון-האל!

שכן באמצעותה יורם עם ואדם, כן, הבריאה המאוחרת כולה; ורק בה לבדה טמון כוחה העצום של הפעולה המעודנת!

כוח כובש שלא ניתן לעמוד בפניו, שבורך בכוח-אלוהי, במקום בו מצוי רצון-טהור!

אין דבר דומה לה; היא נושאת את היופי בצורה הטהורה ביותר בכל מעשיה, בכל היוצא תחת ידיה!

לכן, המארג שהיא טווה אמור להיפרש בבריאה כולה, מרענן, מרומם, מקדם ומחייה, כמשב-אוויר מגן-העדר הנכסף!

את הפנינה הזו, שהיא מתנת בוראכם, לכד לוציפר בעורמתו ורשעותו, ביודעו שבכך הוא קורע-לגזרים את אחיזתכם ושאפתכם אל-עבר האור!

שכן באישה חבוי הסוד רב-הערך, המסוגל להפעיל בבריאה את טוהרן ונשגבותן של כל המחשבות, את הדחיפה לעבר היצירה הגדולה ביותר, המעשה האציל ביותר... בתנאי שאותה אשה היא כפי שרצה הבורא שתהיה, כאשר המטיר עליה את כל מתנותיו.

ואתם מניחים להוליככם שולל בקלות רבה מדי!

מוותרים על הניסיון אף בלא כל מאבק.

כעבדו-מרצון של לוציפר, מנווטת כעת האישה את השפעת מתנות-האל היפות בכיוון הנגדי, ומכפיפה בכך את הבריאה-המאוחרת כולה לאופל!

כל שנותר כיום הוא תמונות מעוותות ושוממות של מה שביקש האל להניח בבריאה הזו לאושרם ורווחתם של כל ברואיו!

הכל אכן נוצר, אולם בצורה שגויה, ששונתה ועוותה תחת השפעתו של לוציפר!

האישה בבריאה המאוחרת שימשה כמתווכת בתהליך!

על קרקע-הטוהר הבהירה הוקמה ביצה מחניקה. התלהבות קורנת הומרה ברעילות חושנית.

כעת אתם מבקשים להילחם, אולם כנגד כל דרישה המגיעה מן האור!

כדי להישאר ספונים בטירוף-החושים המשכר של החשיבות-העצמית!

לא נותרו רבות המסוגלות כיום לשמור על צלילות-מבטן.

חלק-הארי נוהגות כמצורעות, שיופיין, הנשיות האמיתית שלהן, כבר אוכלה ולא ניתן עוד להשיבה.

רבים יפנו בסלידה מעצמם, אם יוכלו עדיין להינצל ולהרהר, אחר שנים, בכל מה שנתפש בעיניהם כיום כטוב ויפה.

יהיה זה כעין התעוררות והתנערות מתוך חלום-בלהות אימתני!

אולם כפי שהצליחה האישה לגרור עמה מטה את הבריאה-המאוחרת כולה, כך מצוי בה הכוח גם להרימה חזרה ולקדמה, שכן הגבר יפעל כמוה ויצעד בעקבותיה.

ובקרוב יגיע אז, לאחר הניקוי, המועד בו יוכל האדם לקרוא באושר:

ראו את האישה כפי שעליה להיות, האישה האמיתית בכל גדולתה, טוהרה האציל וכוחה, ואז תחוו דרכה את מילתו של המשוח:

”שיקדו והתפללו” בטבעיות מלאה ובצורה היפה ביותר!